

og dikterer selv Prisen for dem. Vi hørte i Gaar af den ærede Ordfører, at de havde sat Prisen paa Vaaben og Ammunition op med 50 pCt. Jeg ved ikke, hvorfor man netop har sat disse Priser op. Det er jo det, der er nødvendigst for Grønlænderne, naar de skulle drive deres Erhverv. Det er forbavsende lave Priser, man betaler for de Varer, man køber oppe i Grønland. Jeg skal nævne nogle Priser for Skind. Saa vidt jeg husker, var den Pris, som Grønlænderne faa efter Taksten for et prima fejlrit Bjørneskind, altsaa et, hvorpaa der ikke kan udsættes noget som helst, 40 Kr. Men kan der overhovedet udsættes noget paa det, saa det ikke er prima, gaar Prisen straks ned til 20 Kr., til det halve altsaa. Men hvad er Prisen saa, naar Skindene komme herved? Man har sagt mig: 5—6—700 Kr. Man maa dog vistnok indrømme, at der her foregaar en Beskatning af Grønlænderne, som er enorm, og som ser ganske anderledes blodig ud end det Overskud i Statskassen paa ca. 4 Mill. Kr., som er samlet sammen i mange Aar. Ved en Sammenligning af disse Priser faar man først det rette Billede af, hvorledes Beskatningen af Grønlænderne gaar for sig. Man maa ogsaa huske paa, at Grønlændernes Arbejde ikke er et Arbejde i Lighed med Fabrikarbejde, hvor man arbejder Dagen igennem og saa er færdig om Aftenen. Dette Arbejde kan ogsaa være livsfarligt, men det er dog et anderledes livsfarligt Arbejde at binde an med disse vilde Dyr. Hvorledes Jagten gaar for sig, skal jeg ikke kunne sige. Jeg har søgt at skaffe mig Kundskab om adskillige grønlandske Forhold tidligere, og jeg har ogsaa læst en Beskrivelse af en saadan grønlandsk Bjørnejagt, og det er vist, at den Grønlænder, der gaar ud paa den Jagt, sætter sit Liv i Vove for at tjene disse elendige 40 Kr., hvilke han endda kun faar, naar han er særdeles heldig. Han skal heller ikke alene slaa Bjørnen ihjel og flaa Skindet af den, han skal ogsaa tilberede Skindet, saa det er tjenligt til at sælges, og det med de Redskaber og det Kendskab, han har. Man undlader nemlig at lære Grønlænderne, hvorledes de skulle bære sig ad med at berede Skindene paa en fornuftig Maade. De berede dem, som af den ærede Ordfører omtalt, paa en særlig Maade, men efter hvad der er sagt mig, er denne Maade langt værre end af ham anført. For at befri Skindet for Fedt maa de tygge det ud med Tænderne. Skindene skulle skrubes, men hvis de med de Red-

skaber, de have, skrabe dem for tynde, kasseres de straks fuldstændigt. Det forholder sig paa samme Maade med Ræveskindene. Det fineste Ræveskind, Nr. 1, af de blaa Ræve betales deroppe med 6 Kr., Nr. 2 med 4 Kr. 50 Øre, Nr. 3 med 3 Kr. pr. Stk. I Statsrevisionens Betænkning kan man se, at Gennemsnitsprisen her er 40 Kr. for disse Skind, men man maa huske paa, at det er Gennemsnitsprisen. Det er sagt mig fra en Kilde, som jeg tror er paalidelig, nemlig fra en Embedsmand i Grønland, at et saadant første Klasses Skind kan gaa op til 2—300 Kr. Embedsmændene deroppe faa jo et Gratiale for de Skind, de indkøbe, en Slags Præmie, for at de skulle gøre sig Umage ved Indkøbet, for at Staten kan tjene Penge derved. Det er fra en saadan Kilde, jeg har min Oplysning om disse Priser. Jeg synes, dette er en Udbytning, som er storartet.

Skulde man øve Retfærdighed mod Grønlænderne, burde man sørge for, at de fik noget mere for deres Varer. Og naar Statskassen vilde paatage sig at bære de Udgifter, som egentlig tilkomme Statskassen, hvoraf jeg har nævnt en Del, og vilde Handelen endvidere indføre en Administration, som var ordnet paa den mest besparende Maade, tror jeg, at der kunde spares mange Penge. Grønlænderne vilde saa faa et betydelig større Vederlag for deres Arbejde og derved føre et lykkeligere Liv. Jeg har læst en Skildring af Hans Egedes Rejse til Grønland og hans Oplevelser der oppe. Det er vistnok hævet over al Tvivl, at Hans Egede rejste til Grønland udelukkende af menneskekærlige Hensyn. Han blev ogsaa afholdt af den indfødte Befolkning og kom derved til at lære Grønland grundig at kende. Det laa ogsaa i, at han brugte sin Kundskab, sin Kultur paa rette Maade, nemlig til at lære de indfødte, hvad der kunde dygtiggøre dem til at leve Livet under de Forhold, der ere der oppe. Dog, han blev efterfulgt af Folk, som ikke havde andet Formaal end at drive Handel der oppe, det vil sige tjene Penge. Jeg erindrer, at jeg har læst en Skildring af, hvorledes Egede aflagde et Besøg i Nordgrønland paa et Sted, hvor han aldrig før havde været, men hvor de handlende vare komne ham i Forkøbet, og der forbavsedes de indfødte ved at høre en dansk Mand tale til dem, som Egede gjorde. De havde nemlig været vant til, at der blev talt til dem paa en ganske anden Maade. De andre, der vare komne der op, sagde de indfødte,